

1.03.2024

Tredobbelt frustration truer Ukraine

Man skal man ikke have været mange timer i Ukraine, før frustrationen over manglende våbenleverancer er mærkbar, sådan lyder det Lykke Friis, der netop er vendt hjem fra Kyiv.

Skrevet af

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Kontakt

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Hovedkonklusioner

- **Den første frustration knytter sig til Vesten. For hvordan kan Vesten blive ved med at fastslå, at krigen er eksistentiel, men samtidigt undlade at levere de nødvendige våben?**
- **Den anden frustration knytter sig til den manglende mobilisering**
- **Den tredje og sidste frustration er en direkte trussel mod det højt besungne ukrainske sammenhold: Kan man være en rigtig ukrainsk patriot, når man har forladt sit hjemland, uden at skulle ned i beskyttelsesrummet eller betale skat, endsige at kæmpe ved fronten?**

“De, som lovede os, de ville være med os hele vejen, har nu travlt med deres egne valgkampe”. Sådan sagde vinderen af Nobels Fredspris, Oleksandra Matviichuk, lørdag i Kyiv. Den bitre bemærkning faldt på den internationale konference arrangeret af “Yalta Security Initiative”, YES, der blev afholdt på toårsdagen for Vladimir Putins invasion. Selvom ukrainske toppolitikere slog langt mere forsonende toner an, skal man ikke have været mange timer i landet, før frustrationen bliver mærkbar. Faktisk er Kyiv i disse dage præget af en trefoldig frustration, som på sigt kan true landets sejrsmuligheder.

Den første frustration knytter sig til Vesten

For hvordan kan Vesten blive ved med at fastslå, at krigen er eksistentiel, men samtidigt undlade at levere de nødvendige våben? “Hvad er det egentlig, I hele tiden skal tænke over? Det giver ingen mening, hvis I virkelig mener, at jeres egen sikkerhed er på spil. Flirter I alligevel med tanken om at forhandle med Vladimir Putin?”, lød det fra en invalideret soldat. Endnu mere klar i mælet var Yehor Firsov, en næstkommanderende i hæren, som blev stillet igennem direkte pr. *Facetime* til konferencestedet: “For et år siden var der optimisme og håb i skyttegravene; nu er her skuffelse og raseri. Vi har lige måtte trække os fra Avdijivka, fordi vi ikke har nok ammunition, for slet ikke at tale om kampfly. Det er nu, det er nu, hvis vi skal vinde”.

Den anden frustration knytter sig til den manglende mobilisering

Ukrainerne har ganske enkelt ikke soldater nok til at holde russerne stangen. Flere soldater ved fronten er derfor en hastesag; også fordi dem er ved fronten, i den grad er ved at køre trætte efter to år med krig. I en slet skjult kritik af sin egen ledelse, udtrykte Firsov det således: "Det, som også gør os rasende, er manglen på rotation. Mange tror, at vi er lavet af stål. Men vi er trætte, og vi bliver færre og færre. Hvis ikke vi snart mobiliserer, risikerer vi, at der ikke er nogen, der kan bruge udstyret, når det endelig ankommer".

Men mobiliseringen er viklet en i et speget politisk spil, hvor Zelenskyj, som har mistet meget af sin popularitet, er fanget i et dilemma: på den ene side er han enig i, at der skal mobiliseres op mod 500.000 mand. På den anden vil en ambitiøs mobiliseringslov udløse stor angst blandt familier, der i den grad frygter for deres sønners liv i en tid med våbenmangel. Resultatet er, at Zelenskyj tøver, og at en udvandet lov sidder fast i Parlamentet.

Den tredje og sidste frustration er en direkte trussel mod det højt besungne ukrainske sammenhold

Grundlæggende er der tale om en prekær diskussion om patriotisme. Kan man være en rigtig ukrainsk patriot, når man har forladt sit hjemland, og i dag lever trygt og godt i Barcelona, Bologna eller Bogense, uden at skulle ned i beskyttelsesrummet eller betale skat, endsige at kæmpe ved fronten? Faktisk viser tal, at der alene i Tyskland er 200.000 ukrainske mænd i den værnepligtige alder. Og hvad med alle dem, som min samtalepartner Iryna udtrykte det, som sidder på cafeerne i Kyiv og læser historie og arkitektur ved universiteterne? Eller dem som konstant skifter folkeregisteradresse eller betaler 10.000 dollar for at lade sig smugle over grænsen til Polen? "Jeg har nu tidligere venner, som gør den slags. Og imens er min bror nu ved fronten på tredje år", lød det fra Iryna, som også kunne berette, at hendes mor var holdt op med at tale med kvinder, hvis sønner ikke er ved fronten. "De lever jo i en helt anden verden".

Den tredobbelte frustration kan stadig holdes i ave; også fordi der reelt ikke er et alternativ til krigen, såsom en forhandlingsløsning. Men Vesten gør klogt i ikke at ignorere den snigende splittelse. Våbenleverancer er her essentielle, men en understregning af at ukrainerne også kæmper for et EU-medlemskab på den anden side af krigen er også essentiel. Her var meldingen fra Kommissionsformand von der

Leyen i sidste uge alt anden end hjælpsom. Tyskeren, der p.t. kæmper for sin anden periode i formandsstolen lod nemlig forstå, at den formelle åbning af optagelsesforhandlingerne meget vel kunne blive udskudt til efter Europa-Parlamentsvalget. Lige netop i disse uger har ukrainerne brug for, at EU indfrier løftet om, at dette skal ske til marts. Den danske regering kunne derfor passende supplere det stærke engagement for våbenleverancer med en lige så markant indsats for, at EU åbner forhandlingerne i næste månede. Ellers vil nobelprisvinder Matviichuk for alvor have en pointe.